

Đề bài

Một lần, sau khi làm mưa bão tấn công Sơn Tinh, nhưng thất bại phải rút quân về, trong số tướng sĩ của Thủy Tinh có người hỏi: Vì sao năm nào ngài cũng nhọc lòng, nhọc sức như thế? Thủy Tinh đáp: Đó là nỗi hờn không thể nguôi của ta. Để ta kể cho các người, nhất là các tướng sĩ mới sinh ra sau này được rõ... Em hãy thay lời Thủy Tinh, kể lại câu chuyện.

Bài làm

Lâu lắm rồi, cách đây ước khoảng hai nghìn năm, Hùng Vương thứ mười tám đang trị vì nước Văn Lang có cô con gái đẹp tuyệt trần tên là Mị Nương. Năm ấy Mị Nương vừa đến tuổi gả chồng, tin nhà vua kén rể được truyền khắp vùng quê kẻ chợ.

Ta nghe tin, vội vàng lên đường đến Phong Châu, tin chắc với tài năng phi thường của ta, ngôi vị phò mã nước Văn Lang không thể về tay ai khác.

Hôm ấy, ta vừa bước vào cổng thành Phong Châu thì một kẻ khác cũng liền bước tới. Xem bộ dạng, ta cũng biết ngay hấn đến đây vì mục đích như ta. Trước mặt vua Hùng, hấn tự xưng là Sơn Tinh, ở vùng núi Tản Viên. Tài của hấn là: vẫy tay về phía Đông, phía Đông nổi cồn bãi, vẫy tay về phía Tây, phía Tây mọc lên từng dãy núi đồi. Đến lượt ta, ta nói rõ mình là Thủy Tinh, ở miền biển. Còn về tài năng, ta đâu kém gì kẻ kia: ta gọi gió, gió đến, hô mưa, mưa về. Vua Hùng xem chừng khó nghĩ, vì ta so với Sơn Tinh, một người là chúa miền nước thẳm, một người là chúa vùng non cao, cả hai đều xứng đáng làm rể. Nhà vua bèn cho vời các Lạc hầu vào bàn bạc. Rồi vua phán:

– Hai người đều xứng đáng làm rể quý của ta, nhưng ta chỉ có một đứa con gái, biết gả cho ngài nào? Thôi thì, sáng mai, ai đem sính lễ đến trước, người ấy sẽ là rể ta.

Ta hỏi sính lễ thế nào thì vua phán: *Một trăm ván cơm nếp, một trăm nệp bánh chưng, còn voi chín ngà, gà chín cựa, ngựa chín hồng nào, thì mỗi thứ một đôi.*

Sính lễ như thế, đối với ta, rất khó, nhưng trong đêm ta vẫn cho người lo liệu đủ. Hôm sau mặt trời vừa mới ló dạng, ta đã có mặt trước thành Phong Châu. Nhưng, hỡi ơi! Ở phía Tây kinh thành, quân tướng của Sơn Tinh đang hối hả rước Mị Nương về núi. Thì ra Sơn Tinh đã đến sớm hơn ta, từ lúc mới mờ sáng.

Ta vô cùng tức giận, hét to một tiếng rồi tức tốc cho quân đuổi theo. Ta hô mưa, gọi gió, làm giông bão rung trời chuyển đất, dâng nước sông lên quyết đánh Sơn Tinh. Thật chưa bao giờ cơn giận dữ của ta lại lên đến như vậy. Nước ngập hết đồng ruộng làng mạc, dâng lên đến lưng sườn đồi núi. Thành Phong Châu trông như lênh bênh trên mặt biển.

Sơn Tinh liền hóa phép chống lại. Hấn ném đất, dời núi, dựng thành để ngăn dòng nước lũ. Nước ta dâng lên đến đâu, hấn lại cho núi đồi cao lên đến đó. Ta liên tiếp đánh hấn mấy tháng ròng, hấn thì vẫn vững vàng mà sức ta thì mỗi ngày một kiệt. Cuối cùng ta đành rút quân về.

Từ đó, mỗi năm, cứ đến dịp này, nhớ lại việc Sơn Tinh đã cướp mất nàng Mị Nương xinh đẹp của ta, lòng lại căm giận như sôi, ta lại làm mưa gió, giông bão, dâng nước lên đánh hấn. Ta biết không thể chiến thắng được hấn, nhưng mấy ngàn năm qua, nỗi căm tức của ta đối với Sơn Tinh vẫn như còn nguyên vẹn.